

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 281/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **KK KUBANKA, spol. s r. o.**, Sedmokrásková 16100/5, Bratislava, IČO 35 826 975, zastúpenej advokátkou JUDr. Jankou Hazlingerovou, Nobelova 9, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 380/2016-678 z 20. marca 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 102/2019 z 26. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 380/2016-678 z 20. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obdo 102/2019 z 26. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľka žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 6. marca 2009 a doplnenou podaním z 21. marca 2009 domáhala proti obchodnej spoločnosti MAXIN, spol. s r. o. (žalovanej, ďalej len MAXIN, spol. s r. o.), zrušenia rozhodcovského rozsudku Bratislavského rozhodcovského súdu (ďalej len „rozhodcovský súd“) č. k. 1 Rci 5002/08 z 2. februára 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) podľa § 40 ods. 1 písm. c), d), g), h) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného v danom čase (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

Sťažovateľka v žalobe uviedla, že rozhodcovský súd rozhodcovským rozsudkom rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť MAXIN, spol. s r. o., sumu 160 634,88 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 14,25 % p. a. od 19. decembra 2008 do zaplatenia, náhradu trov rozhodcovského konania v sume 11 471,02 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 788,67 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku na účet právneho zástupcu MAXIN, spol. s r. o. Sťažovateľka v žalobe ďalej uviedla, že nemala žiadnu vedomosť o tom, že MAXIN, spol. s r. o., od nej vymáha zaplatenie škody, pretože MAXIN, spol. s r. o., si voči nej žiaden nárok na zaplatenie ušlého zisku nikdy neuplatnila, náhradu škody nevyúčtovala ani nepožiadala o jej zaplatenie pred podaním žaloby. Tým, že žaloba nebola sťažovateľke nikdy doručená, sťažovateľka nemohla v rozhodcovskom konaní uplatňovať svoje procesné práva, nebol jej doručený ani rozhodcovský rozsudok, pretože jeho kópiu dostala až 5. marca 2009 v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 39 Er 63/2009. Sťažovateľka v žalobe poprela platnosť rozhodcovskej zmluvy, tvrdiac, že medzi účastníkmi rozhodcovskej zmluvy nikdy nedošlo k jej platnému uzatvoreniu, ako to definoval § 3 zákona o rozhodcovskom konaní. V súvislosti s už uvedeným sťažovateľka namietla aj to, že v rozhodcovskom konaní sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, že bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a že sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona.

3. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 35 Cb 28/2009-617 z 20. júla 2015 rozhodol tak, že rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu zrušil v celom rozsahu a MAXIN, spol. s r. o., zaviazal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v sume 331,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 764,80 eur do rúk právneho zástupcu sťažovateľky, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd po vykonaní dokazovania (okrem iného aj originálom rozhodcovského spisu) dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva bola zmluvnými stranami uzatvorená platne. V rozhodcovskom konaní nebola zo strany účastníkov vznesená námietka, že sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala. Okresný súd za dôvod, pre ktorý možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, považoval skutočnosť, že rozhodcovský súd pochybil pri označení rozsudku spisovou značkou, čo vyvolalo dôvodnú pochybnosť sťažovateľky o totožnosti rozhodcovského konania a rozsudku vo veci samej. Podľa názoru okresného súdu v danom prípade došlo aj k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, a to tým, že rozhodcovský súd znemožnil sťažovateľke využiť legitímne právo preveriť spôsob ustanovenia rozhodcu a jeho mandát rozhodnúť v rozhodcovskom konaní.

4. Na základe odvolania MAXIN, spol. s r. o., krajský súd napadnutým rozsudkom uvedený rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal zaplatiť MAXIN, spol. s r. o., trovy konania. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že rozhodcovská doložka je platná. Avšak podľa názoru krajského súdu okresný súd nesprávne posúdil, resp. interpretoval dôvody žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g) a h) zákona o rozhodcovskom konaní. Krajský súd s poukazom na § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku opraví rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 30 dní od jeho vydania; opravený rozhodcovský rozsudok sa doručí všetkým účastníkom rozhodcovského konania, konštatoval, že skutočnosť, že rozhodcovský súd pochybil pri označení rozsudku spisovou značkou, nezakladá dôvod, pre ktorý

možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, a nepredstavuje porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Ani tvrdenia sťažovateľky, že rozhodca nebol oprávnený vyzývať sťažovateľku, aby sa k žalobe vyjadrila, ani stanoviť lehotu na vyjadrenie sa k žalobe, nezakladajú uvedené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že nezistil žiadne vady v postupe rozhodcovského súdu pri doručovaní žaloby sťažovateľke (spolu s prílohami a výzvou na vyjadrenie sa k žalobe v určenej lehote) na adresu jej sídla v zmysle § 25 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Skutočnosť, že sťažovateľka si v rozhodcovskom konaní uvedené dokumenty neprevzala, a to ani v následnej odbernej lehote, počas ktorej bola zásielka počas 18 dní uložená na pošte (čím sa uplatnila zákonná domnienka o doručení zásielky v zmysle § 25 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní), neznamená, že rozhodcovský súd nepostupoval v súlade so zákonom a vlastným rokovacím poriadkom. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľke nebola odopretá možnosť preveriť si spôsob ustanovenia rozhodcu a jeho mandát rozhodnúť v rozhodcovskom konaní, pretože z oznámenia zriaďovateľa rozhodcovského súdu zverejneného v Obchodnom vestníku č OV 221A/2006 z 21. novembra 2006 je zrejmé, že v zozname rozhodcov rozhodcovského súdu je zapísaný [REDAKOVANÉ]. Z rozhodcovského spisu nevyplýva, že by rozhodcovský súd v prípade sťažovateľky nerešpektoval niektoré z jej procesných práv, prípadne že by niektorú z procesných strán na úkor druhej zvýhodnil.

5. Sťažovateľka presvedčená o tom, že v prejednávanej veci boli naplnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedené v § 40 ods. 1 písm. g) a h) zákona o rozhodcovskom konaní, podala proti uvedenému rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tvrdiac, že je v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 ods. 1 písm. c) CSP ako neprípustné. Konštatoval, že sťažovateľka ani v jednom bode dovolania neuviedla, od vyriešenia akej právnej otázky rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo. Sťažovateľka namietala nepredvídateľnosť a nepochopiteľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu po deviatich rokoch, odopretie práva na spravodlivý proces, odmietnutie práva na spravodlivé prejednanie veci, právo vyjadriť sa k sporu, právo zúčastniť sa pojednávania, právo na vykonanie potrebných dôkazov, v podstate protiprávnosť celého konania, čo je v rozpore s materiálnou pravdou. Sťažovateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré je v rozpore s platnou legislatívou, ale neuviedla, o aké konkrétne nesprávne právne posúdenie veci ide, resp. s akou platnou judikatúrou, resp. konkrétnou legislatívou je v rozpore. Všeobecný poukaz sťažovateľky, že podľa jej názoru ide o dovolanie prípustné z dôvodu, že ide o nezákonné rozhodnutie, je pre posúdenie prípustnosti dovolania nepostačujúce a práve takýmto postupom odvolacieho súdu, ktorým by preskúmaval takéto napadnuté rozhodnutie súdu, by došlo k porušovaniu rovnosti zbraní a práva obidvoch sporových strán na spravodlivý súdny proces. Najvyšší súd uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka nepodala.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane tvrdí, že rozhodcovská zmluva nie je platná a že v jej veci prejednávanej všeobecnými súdmi bol naplnený nielen dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedený v § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní, ale aj dôvody uvedené v § 40 ods. 1 písm. g) a h) zákona o rozhodcovskom konaní. Sťažovateľka s poukazom na to, že nemala žiadnu vedomosť o vedení rozhodcovského konania, t. j. o podaní žaloby, o ustanovenom rozhodcovi, o mieste konania rozhodcovského konania ani o vydanom rozhodcovskom rozsudku, namieta, že rozhodcovské konanie prebiehalo v rozpore s (bližšie neoznačenými) ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní, resp. rozhodcovského poriadku. V tejto súvislosti sťažovateľka krajskému súdu vytýka, že vec nesprávne právne posúdil, že svoje rozhodnutie nedostatočne, nekonkrétne a nezrozumiteľne odôvodnil a že svojím rozhodnutím poprel princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo sťažovateľky na prítomnosť na pojednávaní, na vyjadrenie sa v spore, na predloženie a navrhovanie dôkazov, ako aj iné požiadavky spravodlivého procesu. Sťažovateľka zastáva názor, že nedostatkom riadneho odôvodnenia a celkovou nepresvedčivosťou trpí aj rozhodnutie najvyššieho súdu, čo v konečnom dôsledku zakladá porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 380/2016-678 z 20. marca 2018 (bod 4) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 102/2019 z 26. februára 2020 (bod 6), ktoré sťažovateľka považuje za zjavne neodôvodnené (bod 7).

9. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNUÚS 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Ústavný súd, považujúc ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za podanú včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že jeho úlohou v tomto type konania je posúdiť, či sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní MAXIN, spol. s r. o. (protistrany v súdnom konaní), proti rozsudku okresného súdu neodchýlil od prípustného výkladu relevantných

právnych noriem upravujúcich zrušenie rozhodcovského rozsudku. Keďže prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05) a odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, vzal pritom na zreteľ i rozsudok okresného súdu (bod 3).

11. Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľky o porušení jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993). Aj ústavný súd stabilne judikuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 115/03).

12. Rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci konania (osobitne civilného sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane (III. ÚS 402/08, ZNaU 25/09). Z uvedeného vyplýva, že zásada rovnosti účastníkov konania nie je absolútna. Procesnú rovnosť nemožno vykladať tak, že by zákonodarca nemohol stanoviť rozdielny rozsah procesných práv a povinností v rôznych druhoch konania, musí však rešpektovať rovnaký rozsah procesných práv a povinností v konaniach so zhodným predmetom konania. Ani ESLP nie je toho názoru, že strany sporu sa musia nachádzať v úplne identickom postavení, a to ani v trestnom konaní (pozri napríklad rozhodnutie Oyston proti Spojenému kráľovstvu z 22. 1. 2002 č. 42011/98), ani v civilnom konaní (porov. rozsudok vo veci Kenedy

proti Spojenému kráľovstvu z 18. 5. 2010 č. 26839/05 či rozsudok vo veci Batsanina proti Rusku z 26. 5. 2009 č. 3932/02). Európsky súd pre ľudské práva tak napríklad akceptoval rozdielne lehoty na výkon niektorých procesných úkonov pri jednotlivých stranách konania, ak taký rozdiel nemal žiadny vplyv na postavenie sťažovateľa. Toto právo je teda právom obmedziteľným, pretože odlišné zaobchádzanie s účastníkmi konania je za určitých okolností súladné s dohovorom.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, jeho závery o neexistencii dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pokiaľ išlo o sťažovateľkou tvrdené porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a existenciu dôvodov, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona [§ 40 ods. 1 písm. g) a h) zákona o rozhodcovskom konaní], nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní a Civilného sporového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

14. V danom prípade nebolo sporné, že sťažovateľka (právnická osoba) sa o existencii rozhodcovského rozsudku síce dozvedela až v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 39 Er 63/2009, bolo tomu tak preto, že si žiaden z písomných dokumentov, ktoré jej zaslal rozhodcovský súd prostredníctvom poštového podniku, neprebrala.

15. Takéto správanie sťažovateľky odporuje zásade „*vigilantibus iura scripta sunt*“, ktorá vo svojej podstate znamená, že práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení vrátane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.

16. Údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (doručenke) sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Sťažovateľka, ktorú v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázala, že údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti sú nesprávne. Sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi nenamietala ani nesprávny postup poštového podniku pri realizácii doručovania poštových zásielok.

17. Ak sa sťažovateľka s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Čo sa týka námietky sťažovateľky, že rozhodcovská zmluva nie je platná, a teda v jej veci prejednávanej všeobecnými súdmi bol naplnený dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku [§ 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní], ústavný súd z napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že sťažovateľka odvolanie proti rozsudku okresného súdu, ktorý (po vykonaní dokazovania) dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva bola zmluvnými stranami uzatvorená platne, nepodala, keďže jeho výrokom jej bolo vyhovené. Vo vyjadrení k odvolaniu MAXIN, spol. s r. o., proti rozsudku okresného súdu pritom dokonca vyslovila názor, že okresný súd rozhodol správne, preto mu navrhla, aby odvolanie MAXIN, spol. s r. o., zamietol a rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu.

20. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že rozhodcovský súd je priamo zo zákona oprávnený primárne rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví. Účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie. Rozhodcovský súd môže pripustiť uplatnenie námietky nedostatku právomoci, ak omeškanie účastníka rozhodcovského konania pri uplatnení tejto námietky je spôsobené príčinou, ktorú rozhodcovský súd považuje za dostatočnú (§ 21 ods. 1, 2 a 3 zákona o rozhodcovskom konaní). Sťažovateľka sa o uvedenú možnosť namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pripravila vlastným konaním, keďže si žiaden z písomných dokumentov, ktoré jej zaslal rozhodcovský súd prostredníctvom poštového podniku, neprebrala (body 14 až 16).

21. Vychádzajúc z uvedeného (najmä bod 19), ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že rozhodcovská zmluva nie je platná, ako *obiter dictum* konštatuje, že ak sťažovateľka nevyčerpala (všetky) právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ani nepreukázala, že tieto právne prostriedky nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde), mohol by jej ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (rovnako II. ÚS 396/2020).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

22. Za ústavne konformný a udržateľný považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky, v ktorom evidentne nevymedzila konkrétny dovolací dôvod uvedením konkrétnej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna

skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.). Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

23. Keďže medzi uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení, ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu